

Jeg vil gerne sige det ligeud til ministeren, at jeg synes, der er et demokratisk underskud, både når det drejer sig om budgetredegørelsen, og især når det drejer sig om spørgsmålet om vismandsrapporten. Nu kan man sige, at det er to helt forskellige ting, og at ministeren slet ikke har ansvaret for den sidste. Der er ikke kommet nogen indstilling fra ministeren på det område endnu. Men når den indstilling skal laves, så beder jeg til, at ministeren tænker på sin egen tid som almindelig parlamentariker her i huset.

Jeg synes, der er meget fornuft i at sikre et bedre samarbejde mellem parlamentarikere i fagudvalgene i de nordiske lande. Coripir kalder vi det inden for EU-samarbejdet. Det kunne man godt finde nogle modeller på. Jeg er ikke sikker på, at det er den rigtigste, man har lavet her. Men det må selvfølgelig ikke føre til, at det bliver det eneste.

Vi kan jo ikke alene have en situation, hvor vi fjerner de tre søjler og Nordisk Råd og så erstatter det med det såkaldte cirkelsamarbejde. Den går ikke. Der skal jo også være en parlamentarisk baggrund for at træffe de beslutninger. De parlamentarikere må jo have et mandat til at kunne træffe de beslutninger, og den beslutning skal jo træffes i et forum, som har en parlamentarisk baggrund for at gøre det.

Derfor er der et missing link i den konstruktion, man har bygget op, og derfor glæder jeg mig meget til den diskussion, og jeg er helt tryk ved, at ministeren i hvert fald har mange års erfaring inden for dette felt. Og jeg vil også gerne opfordre til, at man nedsætter et fælles udvalg, som man gjorde det sidste gang, mellem ministre og parlamentarikere for at løse denne opgave.

Og så til allersidst en enkelt lille bemærkning, nemlig en kompliment for den liste over rekommandationer, som vi har fået. Jeg vil gerne sige, så det ikke kan misforstås, at vi i den danske delegation lægger meget vægt på det, og vi er taknemlige for, at ministeren over for embedsmændene også påskønner det materiale, som her er blevet udarbejdet.

Kaj Ikast (KF):

Jeg vil gerne tage tråden op, for netop det materiale, vi har fået til møderne i Island, har været fabelagtig godt. Det vil jeg gerne sige med det samme; det er en fornøjelse at arbejde med.

Men jeg kan jo også tage dele af rapporten her, som er lidt anderledes, end vi plejer at se. Det er, som om ministerens indre jeg er kommet

lidt mere frem. Det er ikke, fordi jeg vil sammenligne ministeren med Leif Eriksson, men det var et godt initiativ. Det åbnede vinduerne mange steder, som vi nok trænger til i det nordiske arbejde, så man kunne få at se ude i verden, hvad der egentlig eksisterer.

Det er nok det, vi trænger til. Lidt mere åbenhed, således at alle andre mærker det. Og disse mærkedage, vi har haft i år, de to store, har virkelig åbnet vinduerne ud til den store verden, så man begynder at forstå lidt mere af det nordiske samarbejde og det nordiske parlamentariske samarbejde også.

Så vil jeg gerne sige, at vi er nået meget langt. Det følte jeg her for en lille måneds tid siden, da vi sad i Dumaen i Moskva med Nordisk Råds Præsidium, og når jeg sådan sidder og læser ministerens rapport her, så siger jeg: Jamen det er jo egentlig logik. Nu har vi i så mange år investeret helt op til 20 pct. af budgettet på nærområderne, og det må da begynde at give pote på et tidspunkt.

Jeg følte virkelig, da vi sad og talte med Dumaen, med Det Udenrigspolitiske Nævns folk, at de forstod det demokratiske islæt, der er i Norden, og det samarbejde, vi ønsker med nærområdet, har fået en helt anden dimension – en anden dimension, end vi nok også kunne drømme om og betydelig mere vidtgående, end vi kunne drømme om.

At det så var sammenfaldende med udviklingen i Jugoslavien gjorde det ikke mindre spændende, men også den åbenhed, som man fra Dumaens side viste Nordisk Råds Præsidium, viste, at man havde tillid til det nordiske parlamentariske system.

Det er jo noget, som tager mange år at bygge op. Og dermed mener jeg, at vi både med det åbne vindue udadtil med de to store arrangementer, som er beskrevet, og også med det seje lange træk med naboerne og nærområderne, er nået langt.

Det har jo været kritiske situationer omkring Barentshavet i den periode, men man har konstant kunne holde en sober tone mellem Sovjetunionen og de nordiske lande, og man har fået den hjælp, der også blev udtrykt tak for fra Dumaen i Moskva, fra de norske folk, der ledede og var med i indsatsen i Barentshavet.

Den dejlige åbenhed, man kan tale med, er ikke en naturlighed mellem parlamentarikere, der i så mange år har været på kant med hinanden. Det kræver lang tids arbejde, og jeg tror ikke på, at der er andre organisationer, der kan